

I. KLEINE LENTE

Het is warm, héél erg warm. Hoog staat de zon aan de strakblauwe lucht boven het Chinese land.

Kijk, daar staan enkele huisjes bij elkaar. Het is een klein dorpje. Een stoffig paadje slingert tussen de droge akkers door en komt uit bij een van de huisjes. Onder een kale, dorre boom zit een jongen. Zijn ogen staren verdrietig voor zich uit. En wat is hij mager! Het is Kleine Lente, hij is 12 jaar en hij woont hier met zijn vader, broertje Zhang en zusje Limei. Moeder is er niet meer ... Zij is een paar dagen geleden gestorven. Kleine Lente bijt op zijn lip als hij aan haar denkt. Ze is gestorven van de honger.

Hoe komt dat toch? Al twee jaar lang is er geen regen meer gevallen in de provincie Gansu in het noordwesten van China. Elke dag is daar de felle zon, die brandt boven de kale akkers. Het eten wat de mensen op voorraad hadden, is allang op en er is geen nieuw zaad meer om te zaaien. Maar het zaad zou ook niet groeien zonder water, alles is droog en dor.

De vader van Kleine Lente probeerde steeds nog wat eten te zoeken: wat blaadjes van een boom of een stuk boomschors, wat moeder dan kookte. Het was niet lekker, maar het ergste hongergevoel ging toch even weg. Maar nu? Echt nergens is meer iets te eten te vinden.

Soms ging er opeens een blij gerucht door het dorp: er komt eten uit het zuiden, wagens vol eten! In het zuiden is nog geen honger. Daar stroomt de Gele Rivier door het bergachtige gebied en is alles nog niet zo droog als hier in het vlakke noorden. Maar steeds kwam het eten niet aan, want de wagens waren onderweg al leeggeroofd door andere hongerige mensen.

Kleine Lente, zijn vader, moeder, Zhang en Limei werden steeds magerder en steeds zwakker. Op een dag bleef moeder in bed liggen. Vader ging elke keer bij haar kijken. Kleine Lente zag de bezorgdheid in zijn ogen. Hij was ook zachtjes naar het bed van moeder geslopen. Een poosje had hij zo bij haar gestaan, haar ogen waren dicht. Zou hij ooit haar stem nog horen? Met een hart vol verdriet was hij stilletjes weer weggegaan. En toen, op een morgen, vertelde vader dat moeder gestorven was, gestorven van de honger.

Nu zijn ze nog met z'n vieren. En wie zou de volgende zijn? Die bange vraag komt regelmatig in de gedachten van Kleine Lente. Hij schudt zijn hoofd alsof hij zeggen wil: néé, dat mag niet! Vader, Zhang, Limei en hijzelf moeten blijven leven. De goden van de goede aarde zullen nu toch wel snel regen geven, zodat de akkers weer vruchtbaar worden? Ze hebben zó vaak gebeden tot de hemelheer of hij regen wil geven. Ze hebben in de tempel in de stad wierookstokjes gebrand voor de hemelheer, maar het lijkt wel of hij hen niet hoort ... Aan hun huis hangen vlaggetjes met spreuken voor de regengeesten, maar het helpt allemaal niets ...

Kleine Lente staat op. Hij wankelt even en leunt tegen de muur tot de duizeligheid die hem overvalt wat wegtrekt. Dan loopt hij hun huisje in. In het schemerdonker ziet hij vader zitten. Naast hem liggen Zhang en Limei. Zhang kijkt naar zijn grote broer, maar Limei haar oogjes zijn dicht. Heel zwak is haar ademhaling. 'Vader, ik ga naar de stad om wierookstokjes te branden. De hemelheer zal nú toch wel luisteren? Hij zal nú toch wel regen geven?' Hoopvol kijkt Kleine Lente naar zijn vader. Die knikt naar zijn zoon: 'Ik hoop het, jongen. Ik heb nog een paar wierookstokjes, neem die maar mee, misschien dat de hemelheer gunstig gestemd wordt en naar ons zal luisteren.' Kleine Lente pakt de stokjes en vertrekt. Hij werpt nog een laatste blik op Limei: wat ligt ze daar stil! Zou ze ...? Bangheid vervult zijn hart en hij gaat vlug op pad.

Er lopen meer kinderen en mensen uit het dorp op de grote weg richting de stad. Allemaal met wierookstokjes voor de goden van de goede aarde. Kleine Lente loopt niet hard, daar is hij te zwak voor, maar na een poosje komt hij bij de grote

stad. Hij loopt door de Noordpoort naar binnen. De Zuidpoort is gesloten, want de Chinese mensen geloven dat vanuit het zuiden de droogte komt en vanuit het noorden de regen. Daarom staat de Noordpoort wijd open.

Als Kleine Lente bij de tempel is, loopt hij de trappen op, de tempel in. Voorzichtig steekt hij de wierookstokjes aan. Zou het helpen? Zou de hemelheer naar hem luisteren? Hij hoopt zó dat de regengeesten regen zullen geven!

Na een poosje gaat hij de lange weg weer terug. Hij is blij als hij hun huisje ziet. Wat is hij moe! Maar er is ook een sprankje hoop in zijn hart: de hemelheer heeft zijn offer van wierookstokjes gezien, er zal nu vást regen komen! Zijn ogen gaan naar de strakblauwe lucht en turen of hij al ergens een klein wolkje ziet. Een wolkje dat uit zal groeien tot een flinke regenbui; wat zou dat een wonder zijn!

Als hij hun huisje binnengaat, ziet hij alleen vader en Zhang. Zijn ogen gaan zoekend rond. 'Vader, waar is Limei?' Er klinkt angst in zijn stem. Maar als hij vader zachtjes ziet knikken en het verdriet in zijn ogen ziet, weet hij genoeg: zijn lieve kleine zusje is gestorven! Ook van de honger, net als moeder. Wat erg! Vader heeft haar in een kleed gerold en onder de verste boom aan het eind van hun akker neergelegd. Zo is dat de gewoonte in hun dorp als er een meisje gestorven is.

Stil gaat Kleine Lente op zijn bed liggen. O, als de regengeesten nu maar snel regen zenden! Kleine Lente weet niet dat er een almachtige God in de hemel is, Die regen kan geven. Hij heeft nog nooit gehoord van de Heere, Die alles geschapen heeft en alles door Zijn Hand onderhoudt en regeert. Maar de Heere kent de jongen wél! Hij zal voor hem zorgen, ook al weet Kleine Lente dat nu nog niet.